

HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOLENS DOM

Mål nr
262-17

meddelad i Stockholm den 20 juni 2017

KLAGANDE

1. Individ- och familjeomsorgsnämnden i Sandvikens kommun

Ombud: Advokat Hanna Pontén Brattgård
Ahlford advokatbyrå AB
Box 1111
751 41 Uppsala

2. AA

Ställföreträdare och offentligt biträde: Jur.kand. Hanna Hedlund
Advokatbyrån Vigilo AB
Norra Köpmangatan 12 A
803 11 Gävle

MOTPARTER

1. BB

2. CC

Ombud och offentligt biträde för 1 och 2: Advokat Agnetha Hillbom Tedeberg
Södra Kansligatan 7 A
802 52 Gävle

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Kammarrätten i Sundsvalls dom den 22 december 2016 i mål nr 2689-16

SAKEN

Vård enligt lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga

Dok.Id 182067

Postadress
Box 2293
103 17 Stockholm

Besöksadress
Birger Jarls torg 13

Telefon
08-561 676 00

E-post:
hogstaforvaltningsdomstolen@dom.se

Telefax
08-561 678 20

Expeditionstid
måndag – fredag
08:00-16:30

HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOLENS AVGÖRANDE

Högsta förvaltningsdomstolen upphäver kammarrättens dom och fastställer förvaltningsrättens domslut i fråga om beredande av vård av AA.

Högsta förvaltningsdomstolen fastställer vad kammarrätten beslutat om sekretess.

Högsta förvaltningsdomstolen bestämmer att ersättning ska betalas till Hanna Hedlund som offentligt biträde för AA med 16 775 kr (inklusive mervärdesskatt) för arbete.

Högsta förvaltningsdomstolen bestämmer att ersättning ska betalas till Agnetha Hillbom Tedeberg som offentligt biträde för BB och CC med 23 066 kr (inklusive mervärdesskatt) för arbete.

BAKGRUND

Om det finns en påtaglig risk för att ett barns hälsa eller utveckling skadas på grund av fysisk eller psykisk misshandel eller något annat förhållande i hemmet och det kan antas att behövlig vård inte kan ges med vårdnadshavarnas samtycke, ska barnet beredas vård med stöd av lagen (1990:52) med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU). Förvaltningsrätten beslutar om sådan vård efter ansökan av socialnämnden.

Individ- och familjeomsorgsnämnden i Sandvikens kommun inledde i september 2016 en utredning i anledning av en anmälan från förskolan om att AA, som då var fem år gammal, berättat att föräldrarna vid flera tillfällen utsatt henne och hennes syskon för fysiskt våld. I samtal hos socialtjänsten berättade AA att hennes pappa ofta – ”nästan varje dag” – brukar slå henne med en pinne, ett skohorn, en toffel eller med öppen hand och att det gör ont. Mamman slår inte men när syskonen bråkar brukar hon kalla på pappan som då kommer för att slå dem. AA berättade vidare att hon brukar gömma sig bakom soffan för att undvika att bli

slagen. I senare samtal hos socialtjänsten uppgav AA att föräldrarna skriker och slåss och att mamman har slagit henne på armen och benet med en toffel och ett skohorn. I efterföljande polisförhör berättade AA att båda föräldrarna har slagit henne och syskonen med en pinne – ett vitt skohorn – på benen. Hon uppgav vidare att hennes mamma brukar slå henne med en rosa toffel på armen och benen. Det är endast mamman som slår. Hon visste inte varför hon sagt att pappan slår henne.

AAs föräldrar, BB och CC, tillbakavisade uppgifterna om våld. Även AAs båda syskon förnekade att det förekommit våld i hemmet.

Nämnden ansökte om att AA skulle beredas vård med stöd av lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga. Förvaltningsrätten biföll ansökan och förordnade att beslutet om vård skulle gälla omedelbart.

Föräldrarna överklagade beslutet. Kammarrätten fann att de uppgifter AA lämnat i huvudsak framstod som sannolika. Vid bedömningen av uppgifternas tillförlitlighet konstaterade kammarrätten att AA hållit fast vid sina uppgifter om våld i hemmet och att det saknades förklaring till varför hon skulle ha hittat på uppgifterna. Hennes uppgifter om vem som slår hade dock ändrats under utredningens gång. Uppgifterna om misshandel var också vaga och odetaljerade. Enligt kammarrätten kunde utredningen inte med tillräcklig säkerhet ge stöd för att de påstådda missförhållandena i hemmet hade den omfattning eller var av den arten att det förelåg påtaglig risk för att AAs fysiska och psykiska hälsa och utveckling skulle skadas. Kammarrätten biföll därför överklagandet och avslog nämndens ansökan. Domen skulle gälla först när den vunnit laga kraft.

YRKANDEN M.M.

Individ- och familjeomsorgsnämnden överklagar kammarrättens dom och yrkar att den ska upphävas och förvaltningsrättens dom fastställas. Nämnden anför bl.a. följande.

AA har under hela utrednings- och placeringstiden vidhållit de uppgifter om våld som hon lämnat inledningsvis och har i huvudsak påstått att det är båda föräldrarna som utövar våld. Däremot verkar hon vid något tillfälle ha fokuserat mer på att berätta om den ena förälderns våld och vid något annat tillfälle om den andres. Vidare har hon hela tiden berättat att föräldrarna slår henne och hennes syskon när de inte gör som föräldrarna vill, när de bråkar med varandra och när syskonen inte gör sina läxor. Hon har härtill hela tiden berättat att slagen utdelas med öppen hand, en toffel och ett skohorn. Hon har slutligen även framhållit att våldet utövas regelbundet. Med beaktande av att AA endast är sex år gammal måste detaljnivå och beständighet över tid, särskilt i ljuset av att våldet tycks ha utövats mycket regelbundet, vara tillräcklig för att bedöma uppgifterna som mycket tillförlitliga. AA har även i familjehemmet och till socialtjänstens handläggare uttryckt att hon inte vill flytta hem förrän föräldrarna har slutat att slå.

AA har utvecklat strategier för att undkomma våld genom att gömma sig bakom soffan och genom att försöka lära sig vägen från förskolan till familjehemmet för att kunna ta sig dit och söka skydd om hon blir utsatt på nytt. Detta ger stöd för hennes uppgifter om våld.

AA överklagar kammarrättens dom och yrkar att den ska upphävas och förvaltningsrättens dom fastställas. Hennes ställföreträdare och offentliga biträde anför bl.a. följande.

AA har genom hela processen hållit fast vid sina uppgifter om våld. I nära anslutning till placeringen led hon av hemlängtan och var ledsen och nedstämd. Trots detta stod hon fast vid sina uppgifter. Hon uttryckte då ”de får slå mig hur mycket de vill, det gör ingenting, jag vill ändå flytta hem nu”. AA är medveten om att det är hennes uppgifter om misshandel som gjort att hon inte får flytta hem men vidhåller ändå uppgifterna. Under processens gång har AAs inställning till att flytta hem ändrats och hon är nu mycket tydlig med att hon inte vill flytta hem förrän föräldrarna slutar att slå henne.

AA har för socialförvaltningens utredare, för sitt offentliga biträde, för polisen och för förskolan berättat att hon regelbundet blivit slagen av sina föräldrar i hemmet. Att en sexåring har svårigheter att ange tid och rum och kanske rentav lämnar skilda uppgifter vid olika tillfällen innebär inte att uppgifterna inte kan vara tillförlitliga. AA har uppnått en sådan mognad att hon förstår konsekvensen av att vidhålla sina uppgifter om våld. Föräldrarnas enda förklaring till AAs uppgifter är att det skulle röra sig om en komplott från förskolepersonal. Detta ter sig närmast som en verklighetsfrånvänd och svårbegriplig efterhandskonstruktion. Under alla förhållanden står det helt klart att AA upplever sig bli utsatt för misshandel av sina föräldrar och att hon inte känner sig trygg i hemmet.

BB och *CC* anser att överklagandena ska avslås och anför bl.a. följande.

AA har under utredningen lämnat olika uppgifter om vad hon skulle ha utsatts för. De uppgifter som framkommit är vaga och odetaljerade. Det finns inga konkreta detaljer om händelseförloppet vid påstådda misshandelstillfällen. AA har inte ens kunnat berätta om det senaste tillfället hon skulle ha utsatts för våld. Mot bakgrund av de varierande uppgifterna från AA krävs att de får stöd av övrig utredning.

Läkarundersökningen ger inte stöd för fysisk misshandel. AA säger vid undersökningen att hon inte minns på vilket sätt hon har blivit misshandlad. Det har aldrig framkommit några uppgifter från förskolan eller från annat håll att det finns misstanke om att AA eller hennes syskon skulle ha varit utsatta för misshandel eller annan kränkande behandling. Enbart barnets uppgifter om att det upplever sig bli utsatt för misshandel är inte tillräckligt för beslut om tvångsvård. Det saknas över huvud taget stöd i utredningen för AAs uppgifter om misshandel. AAs syskon förnekar att de blivit utsatta för våld.

De har varit villiga att ta emot insatser från socialtjänsten men de har motsatt sig att erkänna en misshandel av sin dotter som de inte gjort sig skyldiga till. De har genomgått familjebehandling vilket torde ha minskat behovet av tvångsvård.

SKÄLEN FÖR AVGÖRANDET

Frågan i målet

Frågan i målet gäller om de uppgifter om missförhållanden i hemmet som lämnats av ett sexårigt barn är tillräckligt tillförlitliga för att läggas till grund för bedömningen av om förutsättningarna för vård enligt 2 § LVU är uppfyllda.

Rättslig reglering m.m.

Av 1 § andra stycket LVU framgår att den som är under 18 år ska beredas vård enligt lagen om någon av de situationer som anges i 2 § föreligger och det kan antas att behövlig vård inte kan ges den unge med samtycke av den eller dem som har vårdnaden om honom eller henne. Vård ska enligt 2 § beslutas om det på grund av fysisk eller psykisk misshandel, otillbörligt utnyttjande, brister i omsorgen eller något annat förhållande i hemmet finns en påtaglig risk för att den unges hälsa eller utveckling skadas. I 1 § femte stycket anges att vad som är bäst för den unge ska vara avgörande vid beslut enligt lagen.

Av förarbetena till lagstiftningen framgår att barn har rätt till omvårdnad, trygghet och en god fostran. De ska behandlas med aktning för sin person och egenart och får inte utsättas för kroppslig bestraffning eller annan kränkande behandling. I de fall barns grundläggande rättigheter allvarligt kränks är samhället skyldigt – under de förutsättningar som anges i lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga – att ingripa och skydda barnet. Det förhållandet att de vuxna i familjen inte alltid är medvetna om de skadliga följderna av sitt handlande får inte innebära att barnets rätt till skydd och vård åsidosätts (prop. 1989/90:28 s. 57 f.).

Lagen omfattar alla de situationer när ett barn utsätts för misshandel i hemmet. Med misshandel avses både fysisk och psykisk misshandel. Det är komplicerat att entydigt definiera vad barnmisshandel är. Risken för den unges hälsa eller utveckling är det avgörande kriteriet. Det måste alltså ske en individuell bedömning av denna risk i varje enskilt fall. Redan en ringa grad av fysisk misshandel kan anses utgöra en påtaglig risk för den unges hälsa eller utveckling om den inte är att betrakta som en enstaka överilad handling. Misshandel av allvarigare slag bör regelmässigt leda till att den unge omhändertas för vård, åtminstone för en tid. Med psykisk misshandel avses exempelvis att den unge utsätts för psykiskt lidande genom systematiska kränkningar, nedvärdering eller terrorisering. Hit hör också barn som upplevs negativt av föräldrarna och som ständigt blir känslomässigt avvisade och t.ex. barn som växer upp i ett hem där det förekommer våld mellan makarna/samborna eller som växer upp under hot från sin familj. Det är inte fråga om enskilda händelser utan om en relation och ett förhållningssätt som bl.a. hindrar utvecklingen av en positiv självbild hos barnet (prop. 1989/90:28 s. 65 och s. 107 och prop. 2002/03:53 s. 82).

Högsta förvaltningsdomstolens bedömning

Lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga är en skyddslagstiftning för utsatta barn. Vad som är bäst för barnet ska vara avgörande för beslut enligt lagen. Vid en konflikt mellan barnets bästa och andra intressen ska hänsynen till barnets bästa ges företräde. Ett tvångsomhändertagande är en mycket ingripande åtgärd

både för barnet och för barnets familj. Det måste därför ställas höga krav på den utredning som ska ligga till grund för omhändertagandet.

Utredningen i sådana ärenden innefattar inte bara tidigare förhållanden, utan också en bedömning av vilken eller vilka risker barnet utsätts för i hemmet om ett omhändertagande inte görs. Den del av en utredning som avser en bedömning av riskerna för barnet måste av naturliga skäl bygga på antaganden. Dessa ska självfallet vara så väl underbyggda som möjligt, men en viss osäkerhet måste accepteras.

Om ett barns uppgifter om misshandel eller andra allvarliga missförhållanden får stöd av utredningen i övrigt i målet kan uppgifterna normalt läggas till grund för slutsatsen att sådana missförhållanden förekommit som krävs för att ett tvångsomhändertagande ska få ske. Ofta saknas dock annan utredning till stöd för barnets uppgifter om missförhållandena samtidigt som uppgifterna förnekas av föräldrarna. Vid den bedömning av uppgifternas tillförlitlighet som då måste göras ska barnets berättelse väga tungt, liksom barnets subjektiva upplevelse av hemförhållandena. Mot bakgrund av lagstiftningens syfte måste även ett yngre barns uppgifter kunna tillmätas sådan tyngd att de ensamma kan ligga till grund för ett beslut om omhändertagande.

Vid värderingen av ett barns uppgifter bör beaktas bl.a. i vilket eller vilka sammanhang samt på vilket sätt uppgifterna har lämnats, om berättelsen är sammanhängande och konsekvent, om berättelsen är tydlig och detaljrik, om uppgifterna vidhållits samt barnets ålder och mognad och dess förståelse för innebörden och konsekvenserna av att uppgifterna lämnas.

Nämnden har gjort gällande att det på grund av misshandel finns en påtaglig risk att AAs hälsa och utveckling skadas. Enligt nämnden har AA utsatts för upprepat våld av sina föräldrar. Då föräldrarna varken medger eller möter AA i hennes upplevelser finns det enligt nämnden inte förutsättningar att bedriva behandlingsarbete på frivillig väg.

Utredningen i målet grundas i allt väsentligt på de uppgifter som AA själv har lämnat i olika sammanhang. Föräldrarna förnekar att det har förekommit något våld i hemmet. Frågan är då om de uppgifter som AA har lämnat är tillräckligt tillförlitliga för att läggas till grund för bedömningen av frågan om vård.

AA har till förskolepersonal och i samtal med socialtjänst och polis berättat att föräldrarna slår henne och hennes syskon i tillrättavisande syfte. Hon har i familjehemmet samt till sin ställföreträdare bekräftat uppgifterna och har vidhållit sin berättelse under lång tid trots att hon gett uttryck för hemlängtan och trots att hon förefaller förstå att det är dessa uppgifter som är anledningen till att hon placerats utanför hemmet. Hon har även vid upprepade tillfällen till olika personer uttryckt att hon inte vill flytta hem förrän föräldrarna slutat att slå henne och har utvecklat strategier för att undkomma våld för det fall vården upphör.

Även om AA har lämnat till viss del motstridiga uppgifter angående vem av föräldrarna det är som slår rubbar det inte tilltron till berättelsen i dess helhet. Föräldrarnas förklaring om att förskolepersonalen kan ha påverkat AA att ljuga om missförhållandena i hemmet framstår som osannolik. Inte heller medför den omständigheten att AAs syskon förnekar förekomsten av våld eller vad som i övrigt kommit fram att det finns anledning att ifrågasätta AAs berättelse.

Det är således med tillräcklig grad av säkerhet utrett att de missförhållanden som AA berättat om också har förekommit.

Det våld AA har utsatts för i hemmet är att betrakta som misshandel i den mening som avses i lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga. Händelserna har inträffat vid upprepade tillfällen och har varit av sådan art och omfattning att de inneburit en påtaglig risk att skada hennes hälsa och utveckling.

Föräldrarna förnekar de uppgifter AA har lämnat och förefaller sakna insikt i hur hon har påverkats av missförhållandena i hemmet. AA behöver därför beredas vård utanför hemmet. Något samtycke till sådan vård finns inte. Det finns

därmed förutsättningar för att bereda AA vård med stöd av 1 och 2 §§ LVU.
Överklagandena ska därför bifallas.

_____

_____

_____

I avgörandet har deltagit justitieråden Mats Melin, Karin Almgren, Eskil Nord,
Thomas Bull och Mari Andersson.

Föredragande har varit justitiesekreteraren Anna Rydebjörk.

Förvaltningsrätten i Faluns dom den 19 oktober 2016 i mål nr 3719-16